

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általaltok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:
Egészévre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség: Jókai-utca 10.
Kiadóhivatal: Számmér Imre könyvnyomdája.

Visszapillantás.

A haldokló év utolsó óráiban visszatétele az átélt küzdelmekre, azon nyugodt öntudattal tesszük ezt, hogy a lefolyt évben megtettük hirlapirói kötelességünket. Küzdöttünk, tárdtunk kath. elveink és érdekeink védelmében; a közérdek szolgálataiban oly harcztot indítottunk, mely felrázta társadalmi életünk nembánomságba merült minden rétegét. Jó szolgálatot tettünk vele. Elismerte mindenki, nem tagadta senki. Köszönet helyett szidalmat, gnynt, részvétlenséget kaptunk. Ezzel zárjuk le a lefolyt év számadásait.

Miért van az, hogy kath. érdekeink védelmében részvétlenséggel kell találkoznunk még ott is, még azok részéről is, kiknek elsősorban nem csak érdekük, de kötelességük, hogy támogassanak bennünket, hogy mellénk álljanak? A kinek nem inge, ne vegye magára. De midőn azt látjuk, hogy még mi napszámos módra két kézzel küzdünk kath. elveink megvédésében és odaállunk a közvéleménynek nem ritkán igazságtalan ítélőszéke elé, fölaldozunk mindent, nem remélünk semmit — addig nagyon sokan, éppen azok sorából, kik hivatva vannak a kath. egyház érdekeinek védelmére — hideg közönnnyel, vagy éppen nagyuri göggel nézik e küzdelmet; ez elkésert bennünket. Azok az elvek, melyekért sikra szállunk, nem csupán a mi elveink; a miénk csak úgy, mint minden katolikusé. És midőn fárasztó har-

czot vivunk ez elveikért, azt a hön szeretett anyát védjük, az egyházat. Kötelességünket tesszük csak, ami sokan az egyháznak nem tesz, pedig tehérényéren nevelte fel őket. Minden katolikusnak zászlónk alatt kell küzdeni, mert aki nincs velünk — az ellenünk van. Vagy tán egy katolikusnak lehetnek más elvei is, mint azok, melyeknek szolgálatában mi állunk? Nem; ez chiméra még gondolatban is. Ha pedig minden katolikus azonos elvek érdekközössége köt össze, miért a részvétlenség a kath. sajtó iránt? Nem érti meg a kor szavát, ki kevére becstüli a hirlapirást; önzés vagy kufarkodás a nagy érdekek harcában mindenek fölött előtérbe tolni a kedves „én“-t és csupán azt tekintve, vagy a kor frivol szellemétől méltelyezve, kényelmes magaslatról monoklizni azoknak munkáját, kik még tudják szeretni az egyházat.

Összekulcsolt kezekkel vén banya módjára sivaikodni, ha rongyokká tépik az egyház homlokán a gloriét fátyolát — ez nem segít. Tenni kell, nem siránkozni. Szerető kezekkel betapasztgatni az egyházon ütött sebeket — kuruzslás. Védeni kell az egyházat, nem gyógyítani. Védelmünk eszköze a hirlapirás. Egyházunk feje, a pápa hívja föl erre minden katolikusnak figyelmét; miért nem jön tehát minden katolikus, hogy azt tegye, mit az egyház feje mond? Vagy a földi helytartó szava nagyon messziről jön talán? — az nem más, mint a pusztába kiáltónak szava?

Úgy adjuk fel az egész küzdőtért. Jelszavunk legyen ki-ki magáért... Vagy talán már is így van.

Elvesztett úgy az, melyért egyesek küzdenek csupán; és ezt mondhatjuk a katolikus ügyekről általában s mindarról, mi ezekkel vonatkozásban van. Itt-ott tünik fel egy-egy lelkes bajnok, ki védelmükre kél, küzd gladiátor harcztot, a többi közönnnyel nézi, vagy épen kaczag hozzá. Sívár kép ez nagyon.

Mi más volna helyzetünk, ha minden katolikus átértené a kor követelményeit, átértené a földadat nehéz voltát, mely minden katolikusra vár, épen azért, mert katolikus. De hát ez is pávatoll csupán. Nagyon kicsiny azoknak száma, kik nem csupán czimzetes katolikusok, de tényleg is azok. És ezeknek katolicizása tettekben nyilvánul, nem sóhajokban, vagy éppen közönnnyösségekben.

Visszatekintve az utolsó órákban egy év küzdelmére, úgy találjuk, hogy nincs más jutalmunk, mint a megtett kötelességet jutalmazó öntudat. Jutalomnak ez nekünk nagyon elég; nem kérünk, nem várunk honorálást, nem is fogadjuk el senkitől, mert elveikért küzdünk és nem napszámért; de bizton reméltük azt, hogy küzdelmünk fölrázza az alvó kath. öntudatot, körénk gyűjti a szellem harcztosait, hogy résztvegyenek e küzdelemben, a többiek pedig biztató részvételt támogatsnak bennünket. Csalódtunk. A kath. elem intelligenciája felénk se néz, támogatóink az ellen tábo-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

A kis-szöllösi deputáció.

Irta: Kines István.

Kis-Szöllös kölyökvárosnak is épen alig hogy beillik, hanem nagyratörő polgárok laknak benne. Legutóbb a zabarak emelését vették tervbe s igen praktikus indítványval állottak elő. Abban egyeztek meg, hogy egy ezred huszárba volna szükségük: majd lenne a zabnak akkor mindjárt ára. Minekutána azonban a huszárezredet fölött ő felsége után mindjárt a miniszter rendelkezik, azért határozatba ment, hogy török, szakad, hanem a miniszter ur ő kelmét meg kell nyergelni.

Igen ám, de hogyan?

Könnyű dolog az nagyon. Berukkol hozzá egyszerűen egy deputáció. A vezérszónok üdvözlö, mint a hazának egyik oszlopát s azután figyelmezteti, hogy az az oszlop az ő vállukon találja a maga fundamentumát, mert ha ők kitalálnának ugrani alóla és kormánypárti helyett ellenzéki tesznek meg képviselőnek, akkor aligha orrára nem bukik. Azért hát kéz kezét mos: a kis-szöllösi mindég jó honfiak voltak s azok is maradnak; ők tudni fogják, mindenkoron a kormány iránt tartozó kötelességeiket, tudja tehát a miniszter ur is, mivel tartozik a kis-szöllösi irányában. Az a hu-

száarezred sídli, azon csak ne is igen gondolkodjék, hanem adja meg nekik melegiben.

A kis szöllösi tehát ebben állapotok meg. A városháza határozatot a tanács csinálta, az egész városnak tudtára pedig a dobos adta. Hangosan kiabálta minden utca végén, hogy mindaz, ki a város érdekeit szívén viseli — pedig amolyan hunczut nálunk úgy sem találkozik — tehát mindaz, ki magát Kis-Szöllös derék polgárának akarja vallani, az tartsa lelkiismeretbéli kötelességének másnap reggel a vasuti állomás felé törekedni s a nagyméltóságú miniszter elé deputációba menni. Eltartása felől ki-ki maga tartozik gondoskodni.

Másnap reggel minden asszony talpon volt már hajnalban. Annyi borzas füt Kis-Szöllösön azóta sem láttak mióta a boszorkányok náluk egyszer gyűlést tartottak. Mindenki kíváncsi volt, vajjon kik mennek, kik viselik szívükön a város érdekeit annyira, hogy érte még kiadásba is verjék magukat.

Hanem az utca csak nem akart megelevenedni. Még az öreg bíró sem ment, beteget jelentett. Szóval az egész deputáció részvevők hiányában szépen megbukott.

Hogy pedig a dolgot az újságba a komisz emberek ki ne irhassák s az egész vármegye fölöttük ne nevetessen, megint kiküldték a dobot az utcavégekre. Hangos szava tudtára adta mindazoknak, kiket illet, hogy a deputáció tulajdonképen csak egy nappal később lézzen indulandó s nagy tévedés vagon a dolog körül,

a mennyiben az összes uti költségek nem az egyeseket terhelik, hanem azokat a város pénztára állja, azért csak gondolják meg magukat a kis-szöllösi, hiszen hazafiasabb cselekedetet még soha nem miveltek, mint hogy ez egyszer megindulnak a miniszter színe eleibe.

Ez hatott. Másnap reggel nyüzsgött a pályaudvar a sok embertől. A husz esztendőse le-génytől a galambösz öreggek mindenki megindult: valóságos népvándorlás volt az. Ha beérnek Pestre, hát elsötétítik a napot, ha ugyan arra már ugys is nem nyugszik.

A vasuti tiszt meg máris elvesztette a fejét. Kevés volt a kocsija, kevés a kártyája, a kis-szöllösi pedig hangos káromkodásokkal biztatgatták, hogy csak hamar kerítsen mindakettőből iziben elegendőt, különben úgy bemártják fönn a miniszternél, hogy még örülhet, ha baktérképen szolgálhatja tovább a tisztelt államvasutat.

Hanem hát használni az sem használt. Az állomásfőnök megfeszíthette magát, úgy sem állhatott szolgálatukra. Kínált nekik kocsiát, melyikben hat ló, harminczhat ember el fér, de hát a kis-szöllösi abba bele nem mentek s addig veszekedtek, miglen a főnök kértelen volt a vonatot üresen elereszteni.

Szóval a tekintetes deputáció szépen lemaradt. Hogy mi következett ezután, annak csak az Uristen a megmondhatója. Ha négy eszendőr nem őrizi az állomást, hát dűnökben

rából valók, kik a legnagyobb figyelemmel kísérik működésünket. Ez ad még ambíciót a további küzdelemre; a kath. elem egy non sens. Akár fát lehet vágni a hátán, azt is türi. Hogy mily eszközökkel lehetne életrekelteni és a tettek mezejére hívni, nem tudjuk. Csak azt látjuk, hogy alszik, alszik soha meg nem szünő álomban, s ha meg rugták feljajdul, de ismét tovább alszik. Vajjon így lesz ez a jövő században is? Vagy új nemzedék jön, értelmesebb, lelkesebb, hitvallóbb mint a mostani? És e nemzedék jobban meg fogja érteni a kor szavát, s kevésbé lesz elmerülve az „én” tévelygésében? . . . Ki tudja azt? Ki tudja, mit hoz az új század reánk? De ha lesz szives és elsöpri a kath. elem indifferens tömegét, s megindult hullámai partra hányják ki azokat, kik hűbbant elmével kicsinylőleg néznek le az egyházra, úgy üdvözöljük az új századot.

Atok ez vagy gonosz kívánság? káromlás vagy szeretetlenség?

Lehet bármelyik. Végre is el kell jönni az időnek, midőn ostorral kell kiverni a kutárokat a szentélyből. Ha az új század lesz ez, úgy legyen üdvözölve az új század. Ebben az új században nem seprünk mindig a szomszéd háza előtt; előbb majd a magunkét tisztogatjuk ki. Bajainkért nem mindig az ellentáborat okoljuk; ha bennünk gyökerezik a baj, kivágjuk, ha fáj is. Nem akarunk nagyot mondani ezzel; nem becsljük túl a vidéki sajtó értékét. De abban a szűk körben, melynek határát még érinti kis és nagy dolgaink lebonyolítása, abban a szűk körben kiméletet nem ismerve megteszünk mindent, hogy kiirtsuk a gyomot.

Ily gondolatok között zárjuk le az évet, magát a századot.

egy szét hordják, mint a rómaiak Jeruzsálem városát. Kő kövön ott nem marad.

Igy persze nem tehetek egyebet, minthogy a főnököt föladták az üzletigazgatásnak. Az aztán csinált rendet. Egy hétre tellett minősége s a kis-szöllősi állomásra került kocsai annyi, hogy még a lovakat is másodosztályban lehetett volna szállítani.

A kis-szöllősiék mind elhelyezkedtek benne, a gőzös fűttengett s azzal ucczu, ment a deputáció a miniszter elébe. Estére már Budapesten defilíroztak zárt sorokban. Nagyon ittak s véges-végül Isten nevében lefeküdtek.

Másnap azután fölkeresték a minisztert. Hanem akárcsak minden összeesküdött volna ellenük; a miniszter épen előtte való nap utazott el fürdőre. Messze ment nagyon, még az ország határán is tul. Mert hát fölfordított világot élünk. Valamikor minden náció, a melyik egyszer kedvére akarta kimulatni magát, csak Magyarországra törekedett, manapság meg a magyar is az idegen löre után szomjuhozik: mód nélkül tetszik az nekünk, mikor a német tatótt szájjal nézi, hogy egész hordó se tud földhöz verni minket belőle. Pár százast csak megér az a mulatság.

A kis-szöllősiék persze összenéztek, azt kérdezték egymástól, hogy hát izé no . . . mit csinálnak már most.

— Menjenek az államtitkárhoz — segítette ki őket a hinárból egyik tisztviselő.

— Menjen a gyöpi — felelt egyik esküdt kidüllesztett mellel — mi csak a miniszterrel beszélünk.

— Akkor hát takarodjanak haza — boszankodott a hivatalnok.

No, no — csitította az esküdt; — talán olcsób-

Fogyasztási szövetkezet Székesfejerváron.

(—) A magyar embernek egy nagy baja van, hirtelen lelkesedik, lelkesedésében semmiféle nehézségtől nem riad vissza, de ha lelkesedése, mint a szalmaláng, ellobban, még azt is megbánja, hogy lelkesedett.

Hányzik a kitartás bennünk, nincs türelmünk, azt akarjuk, hogy az a szövetkezet egy pillanat alatt létesüljön, de azt nem gondoljuk meg, hogy a mi saját keresztény feleinkkel is győződnünk kell. Többet észszel, mint erővel, mondja a közmondás. Nem szabad tehát az oly fontos dolgot elhamarkodnunk, mert ha lassan jársz, tovább érsz.

Egyesek, kishitűek, aggódnak, hogy hát mikor lesz meg a fogyasztási szövetkezet? Nem aggodásra, lelkesedésre van itt szükség, másokat is lelkesíteni kell a jó ügy iránt, itt részvényre van szükség, mert addig semmit sem tehetünk, míg nincs elég részvényünk.

Hogy a kellő számu részvényesek összegyűljenek, szükséges, hogy az emberek megismerjék a fogyasztási szövetkezet célját, működését, hogy tisztában legyenek a szövetkezet mibenlétével. A kik megismerték már, azok legyenek apostolai a fogyasztási szövetkezet eszméjének. Házukban, szomszédjuknál, uton-uttfélen, a kath. körben, a kocsmában csak a fogyasztási szövetkezetéről kell beszélni, hadd terjedjen a jó!

Félre tehát a kislelkű csüggedéssel! Meglesz a ker. fogy. szövetkezet, mert meg kell lennie! Nem volna az szegény-gyalázat ránk nézve, ha itt e városban nem találkoznék 5-600 ember a szövetkezésre, holott apró-cseprő községek már is dicsekesznek fogyasztási szövetkezeteikkel? Ne csüggedjünk tehát, csak menjünk előre a megkezdett uton!

Elégedjünk mi meg egyelőre egy fogyasztási szövetkezettel. Az az egy hathatósabban fog beszélni, mint minden buzgó ember együttvéve. Egy év leforgása után az az egy bizonyosan felállít 3-4 fiókot, de legalább egyet csak toborozunk össze!

Mi tehát a teendők? Városszerte meg kell ismertetnünk a néppel a fogyasztási szövetkezet eszméjét. Ha ez egészen meg van, úgy mindegyik városrészből 6 értelmesebb egyént hívjunk össze értekezletre az iparos és földmű-

ban is adhatná az ur. Mert hát hogy igenis, az az most a kis-szöllősiéssel beszél s azt az ur nem tudja, hogy a kis-szöllősiék hánynak verték már le a lábát.

Nem várt feleletet, hanem kikotródott elől. A többi meg utána. Künn azután szépen megegyeztek azon, hogy az esküdt igazán jól beszélt, mert ők csak a miniszterhez kaptak megbízást, nem pedig az államtitkárhoz. Meg azután igaz is, ha valaki a fejtől akar valamit, boldog, ha a lábával beszél.

Két napig még mulattak a fővárosban. Rengeteg bort megttak, sok pénzt elpecsenyéztek, míg végtére rá gondolták magukat a hazamenetelre.

Othon asszonyáradat fogadta őket. A mi számbavehető férfinép volt, ugys elment deputációba. Első kérdésük is az volt:

— No jönnek-e a huszárok?

— Gutát jönnek — felelt az öreg bíró.

— Aztán miért nem jönnek?

— Mert nem kellenek már; Pesten az a

hir, hogy fölment ugys a zabnak az ára. A mint a zaidők minket megláttak, egy forinttal mindjárt drágábban fizették; félték, ha elvisszük tőlük a katonaságot, kevesebb lesz a szállítás. Elértük tehát, a mit kerestünk, drágább már a zab. Most pedig tisztelt polgártársak, mielőtt szótmenünk, menjünk, igyunk még egyet a város kontójára, melynek érdekeit oly önzetlen hathatósággal képviseltük.

Senki se mondott ellent. A néparadat lassu méltósággal kezdett hömpölyögni a kocsmá felé.

ves osztályból. Lesz 24-30 emberünk. Ezekkel tanácskozunk kell, az alapszabályokat kell megvitátnunk, meg kell állapítanunk a részvényes részletes fizetési módzatát, a napbiztoságot, s a szövetkezeti boltnak egységes felállítását. Ezeket előre meg kell hányunk-vetnünk, hogy a nagy értekezleten, s majd az alakuló gyűlésen a legfontosabb dolgokban semmi kétely föl ne merüljön.

Szükségünk van egy második értekezletre. Erre a már előbbi 24 ember a hozzá közelebbi eső utcaik mindegyikéből egy-egy embert visz magával, úgy hogy mindegyik harmadmagával jelenik meg az értekezleten. Így lesz 72 emberünk. Ezekkel ismét megbeszéljük az első értekezlet tárgyait.

Ezután munkához kell látnunk. Minden utcában találkozik majd egy gyűjtő, így az összeg rövid idő alatt összegyűl, másképen ez nem lehetséges.

Es ne feledjük, hogy nekünk kitartásra van szükségünk, tehát ne csüggedjünk! Továbbá dolgoznunk kell, nem szabad tehát a munkától visszariadnunk, a mi pedig bőven várakozik ránk. Végre áldozatot kell hoznunk, részvényt kell jegyezünk, ki teheti, többet jegyezzen. Hogy a részvényektől ne vonják el magukat a kath. köri tagok, azért a kath. körökben a fogyasztási szövetkezet eszméjét folyton felszínen kell tartani, a szikrát élesíteni, a tagokat a szövetkezésre és áldozatra biztítani. Igen jó szolgálatot tesz e tekintetben Bodnár Gáspár népies füzeté a fogyasztási szövetkezetéről, (Szathmár, ára 10 kr.) mely alkalmas arra is, hogy a községek lakosaival egészen megismertes-e a fogyasztási szövetkezetet.

Addig nem lesz boldog a magyar, míg össze nem tart, míg ki nem tart, míg nem tud remélni, önzetlenül dolgozni és áldozni. Addig nem lesz boldog, míg nem tud önmagán segíteni.

Azt soha se feledjük, hogy mint társadalmi lények egymásért vagyunk, egyik ember rászorul a másik keze munkájára, s így az egyik hozzájárul a másik élete főtartásához. Fogjunk tehát kezét, tartsunk össze, szövetkezzünk, Isten a frigyét meg szokta áldani.

Előre hát! Kitartás, önzetlen munka és áldozatkészség lelkesítse Székesfejervár lakosainak szívét!

UJDONSÁGOK.

— Karácsonyest a Ferenc József nevelőintézetben. Kinek nincs családi otthona, kit odahaza csupán a rideg falak várának és lelke mégis vágyódik a tiszta ártatlanság, a gyermekvilág boldog karácsonyestjének örömeiben osztozni, úgy meghívójával menjen el a Ferenc József nevelőintézet karácsonyestjére. Oly szép, oly kedves az, mint gyermekkorunk boldog karácsonyestjei. Tetőig érő karácsonyfa aranyozott díval, édes semmisségekkel megrakva, minden gyermeknek külön osztályozott sok szép ajándéka, mit a kis Jézuska hozott, boldogan mosolygó szülők, jóságos arzu apácák, mindez előtve a csillárok fényével egy nagy család karácsonyestjét állítja élénk, átszöve és kedvesse téve a szeretet által. Kis tündérvilág a phantasztikus öltönyű gyermekleányok mozgó csoportja, mely az évszakokat allegorizálva, hódoló imádásra megy a betlehemi jászolhoz, hozván ajándékul mindenik az évszak áldásait. Beszél mindenik azon a gyermeknyelven, mely lebilincsel, s ahogy nem tud beszélni senki, csak az ártatlanság. Az évszakok szimbolikus alakjai mellett jönnek szárnyas angyalok, maguk is angyalok, kik egyenkint elmondják, hogy a szív szeretetén kívül hoztak ám más ajándékot is a kis Jézuskának, hogy jászolának ridegségét enyhítsék. Közben a kar énekl a angyalok énekét. Midőn pedig mindannyian odagyűlnek a betlehemi jászol köré, s letérdelve, kis kacsóikat összetéve imádkoznak, fölajánlják szívüket, szeretetüket Jézusnak, e kép megható. Ki végig nézte a karácsonyest ünnepét, az örült a tulboldog gyermekszereggel, s régi gyermekkorá ártatlan örömei jutottak eszébe. Figyelemmel kísérték

volt csak, most pedig már, 400 forint is megadnak holdjéért. Ha figyelembe vesszük, hogy az erdőterület mintegy 320 hold, az erdőbirtokosok a miniszter engedélye következtében tisztán százezer frtot nyertek.

Színház.

Szombaton este bucsuzott el Kövesi Albert a „Szabadkőművesek“ ben a fejérvári közönségtől, mely ez estén valósággal ünnepelte a kitűnő komikust. A többi szereplők mérsékelt ügykezettel játszottak.

Az ünnepi népszínműelőadások meglehetősen beütöttek, úgy a külső, mint a belső siker szempontjából. Nem hagyhatjuk azonban szó nélkül az igazgatónak ama tapintatlanságát, hogy a kereszténység legnagyobb ünnepén a „Görög rabszolgát“, ezt a ledér operettet adatta, holott van száz és száz más, tisztességesebb színdarab, a melyek nem sértették volna ez ünnep fenségét. Nem gondolunk a „Pásztorjátékokra“, de a — kánkánra annálkevésbé, mely ezuttal durva merényletnek tűnt fel.

Hétfő decz. 25. Este, újdonság számban, Deréki Antal három felvonásos népszínművét, a „Buzavirág“-ot adták, a mi azonban már ódon-sagnak is beillenek. Bajtor Kata (Breznay Anna) a rossz utra tévedt leány, kitett gyermekét a kis „Buzavirág“-ot (Szalóci Irén) a jó emberek megtalálják, felnevelik s zive szerint kiházasítják. Lőbbe a keretbe csinált Deréki egy népszínművet a sablonos recept szerint: rossz nő-rarius és ennek urhatnám felesége, házasságra kényszerített leány, parasztleány, a ki őt szereti, félkegyelmű parasztyerek a kit az apja folyton korhol, tudákos borbély, inkább bosszú, mint megható érzelmek s végül általános összehazasodás. Csak a keret ér valamit az egész darabban, a többi alig birt csak némi érdeklődést is kelteni, a mint az újabb népszínművek egyáltalán. El is fog tűnni valószínűleg hamarosan az elcsenevészedett műtáj az irodalomból és a színpadról, ha csak egy másik Tóth Ede nem születik, a ki egy újabb formában még életre tudná kelteni e haldokló műtáj. Az előadásról csak dicsőretil szólhatunk: Szalóci Irén igen kedves „Buzavirág“ volt, természetes játékaival mindenkit elbajjolt. Breznay Anna és Gazdy Aranka (Regulus Pann) is igen jók voltak. A férfiak közül különösen Krémer Sándor (Balázs juhász), Deri Béla (Pista gyerek) és Virág F. (borbély), ügyes játékát kell kiemelnünk. A többieknek

nem igen jutott tér tehetségük kifejtésére. Közönség szép számmal volt.

Kedden este Csepreghy Ferencnek egy kevésbé sikerült népszínművét, a „Szép asszony kocsisát“ láttuk meglehetősen gyarló előadásban. Egyik másik szereplő azonban becsülettel megállta a helyét ebben a száználmas vergődésben. Így elsősorban Kovács, ki a pernahajder Basa Jóskát ábrázolta azzal a kiváló ügyességgel és törülmetszett humorral, mely olyan kedvelté tette ezt a jeles komikust a fejérvári közönség előtt. Réti Lina kis epizód szerepében óriási hatást keltett gyönyörűen előadott dalával. Jók voltak: Barcs Aranka, Szentmiklósi és Virág.

teljes szerkesztő: Chay Antal.

DREHER ANTAL

sörraktára
SZÉKESFEHÉRVÁR

Telefon 68. sz. * Vásártér II. * Telefon 68. sz.

Ajánl:

5 legjobb minőségű hordó és naponta friss töltésű palackzsereket a legjutányosabb árban és pontos kiszolgálás mellett.

200. 3-2

70-64

PFINN JÓZSEF Alapított 1858-ban.

Telep: Palotai-utca 23. **„CONCORDIA“**

TEMETKEZÉSI VÁLLALAT, ÉRCZ- ÉS FAKOPORSÓ RAKTÁRA

Sürgöny-cím: CONCORDIA SZÉKESFEJÉRVÁR Telefon-szám 79.

Sas-, Jókai- és Iskola-utca sarkán, a „Fekete Sas“ szálloda átellenében.

A legolcsóbb és legdíszesebb temetések elvállaltatnak.

✓Kullák szállítása a vidék bármely irányába eszközöltetnek. *****
***** Vidéki megrendelések távirat útján is elin tétetnek.

► **!!Sírkoszorúk!!** ◄

UTOLSÓ ELŐTTI HÉT!

100.000 korona érték
5 egyenkint 20.000 korona érték

20% levonásával készpénzben
kétségtelül a legszebb és legcélszerűbb

UJÉVI AJÁNDÉK:

mely a budapesti poliklinikai egyesület kórháza javára rendezett

NAGY JÓTÉKONYSÁGI SORSJÁTÉKANAK

egyetlen sorsjeggyel nyerhető

CSAK EGY KORONÁÉRT.

Minden egyes sorsjegy mind a

6

s így egy sorsjeggyel mind a

huzáson utánfizetés nélkül játszik
főnyeremény megnyerhető.

200.000 korona összértékben.

279. 15-12.

Első huzás visszavonhatatlanul már 1900. január 4-én.

Hirdetéseket

a »FEJÉRMEGYEI NAPLO« részére
jutányos árért vesz fel a kiadóhivatalt.
(Számmer Imre könyvnyomdájára.)

